

РЕШЕНИЕ

№ 20976

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110131117 по описа за 2023 година

Предявени са осъдителни иски с правно основание по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

Производството е образувано по постъпила искова молба и уточнителни молби от „Топлофикация София“ ЕАД срещу В. П. К. и срещу наследниците на Н. А. К. – М. Н. К., А. Н. К. и Й. Н. К..

С влязло в сила определение от 21.08.2023 г. е прекратено производството по делото **в частта** по отношение на ответниците М. Н. К. и Й. Н. К., като същото е останало висящо срещу ответниците В. П. К. и А. Н. К..

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правна квалификация чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за заплащане на цена на доставена топлинна енергия, такса за дялово разпределение и за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху тях.

Ищецът „Топлофикация София“ ЕАД е подал искова молба срещу ответниците за осъждането им да заплатят сумите, както следва:

- Срещу В. П. К. за ½ части от процесните задължения, а именно: сумата от **337,55 лв.**, представляваща главница за незаплатена топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното погасяване на сумата; **90,43 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г., както и главница за извършена услуга дялово разпределение в размер на **7,61 лв.** за периода от 01.07.2020 г. до 30.04.2021 г. и сумата от **1,70 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г.;

- Срещу А. Н. К., в качеството му на наследник на Н. А. К., за ½ части от

процесните задължения, а именно: сумата от **337,55 лв.**, представляваща главница за незаплатена топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното погасяване на сумата; **90,43 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г., както и главница за извършена услуга дялово разпределение в размер на **7,61 лв.** за периода от 01.07.2020 г. до 30.04.2021 г. и сумата от **1,70 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г.

Ищецът „Топлофикация София“ ЕАД твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответницата В. П. К. и с Н. А. К. - наследодател на ответника А. Н. К., в качеството им собственици на процесния имот, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил на ответниците в процесния период топлинна енергия, като те не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение, както и такса за дялово разпределение. Сочи, че ответниците са клиенти на ТЕ с адрес на топлоснабдения имот: гр. София, общ. Красно село, ул. „Смилица“ № 9А, вх. А, гараж 1, аб. № 430345. Претендира вземанията от ответниците в условията на разделна отговорност съобразно притежаваните от тях квоти в съсобствеността на имота, като сочи, че те са разпределени съобразно посочените по-горе части. Твърди, че ответниците са изпаднали в забава, поради което претендира и лихва за забава. Моли съда да осъди ответниците да заплатят претендираните вземания съобразно припадащите им се части. Претендира разноски.

В срочно подадени отговори ответниците оспорват предявените искове. На първо място оспорват основанията, въз основа на което ищцовото дружество претендира вземанията, като отричат наличието на облигационна връзка между страните. В случай на установяване наличието на облигационна връзка, в условията на евентуалност правят възражение за погасителна давност на част от претендираните суми. Сочат, че не са налице предпоставки за присъждане на цена на дялово разпределение. Оспорват факта на доставка на топлинна енергия в соченото количество и размер. Молят исковете да бъдат отхвърлени. Претендират разноски.

Третото лице – помагач на страната на ищеца „Техем Сървисис“ ЕООД ангажира становище за основателност на предявените искове. Поддържа, че дяловото разпределение е извършвано в съответствие всички действащи през процесния период нормативни актове.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

По исковете по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ:

В тежест на ищеца по предявените искове е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответниците, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършвана услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът е сключил договор и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер. При установяване на тези обстоятелства, в тежест на ответниците е да докажат, че са погасили претендираното вземане.

Съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия за битови нужди от

топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация София“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, които се изготвят от дружеството и се одобряват от Държавната комисия за енергийно регулиране към Министерски съвет. Същите влизат в сила 30 дни след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между теплопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. С тези общи условия се регламентират търговските взаимоотношения между потребителите на топлинна енергия и дружеството: правата и задълженията на двете страни; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинната енергия; отговорностите при неизпълнение на задълженията и др. По делото не са представени доказателства ответниците да са упражнили правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. Установи се от приетите по делото доказателства, че в изпълнение на разпоредбата на чл. 139б от ЗЕ, за сградата, в която се намира процесният имот, е сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с търговско дружество. Въз основа на чл. 139 от Закона за енергетиката, разпределението на топлинна енергия между потребителите в сграда - етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си. Следователно, потребител на топлинна енергия е лицето, което получава топлинна енергия и я използва за собствени нужди, като ползва топлоснабдения имот като негов собственик или по силата на вещно или облигационно право на ползване. Цялата уредба на ЗЕ, респ. – на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ, показва, че законодателната цел е да определи като страна по облигационното отношение лицето, което действително консумира топлинната енергия за собствени нужди, като действително ползва имота на възможните законови основания.

От приетия по делото препис от протокол от проведено открито съдебно заседание на 26.12.1990 г. по гр. дело № 2056/1990 г. на четвърти районен съд, гр. София, се установява, че на посочената дата е одобрена съдебна спогодба, по силата на която в дял на ответницата В. П. К. и нейния съпруг Н. А. К. са поставени два недвижими имата, вторият от които е процесният, а именно: Гараж № 1, находящ се в гр. София, ул. „Смилица“ № 9А, вх. А /Дял I от спогодбата/. Определението, с което спогодбата е одобрена, е окончателно, поради което е влязло в сила в деня на постановяването му.

Видно е, че по образувано изп. дело № , е наложена възбрана върху ½ част от притежаваните в съпругеска имуществена общност имоти, собственост на ответницата В. П. К., като единият от имотите, върху който е наложена възбрана, е процесният Гараж № 1. Постановлението за налагане на възбрана е вписано в АВ с вх. №

Установява се от приетото по делото удостоверение за наследници на лицето Н. А. К., че след смъртта му, настъпила на 09.02.2013 г., същият е оставил четирима наследници – неговата съпруга и ответница В. П. К. и три деца: М. Н. К., Й. Н. К. и ответника А. Н. К. /л. 57-58/.

Установява се, че по ч. гр. дело № 181/2013 г. по описа на РС Чепеларе е уважена молбата на М. Н. К. за вписване на отказ от наследството, останало от покойния й баща Н. А. К., за което е издадено удостоверение с изх. № 181/04.10.2013 г. на РС Ч

Установява се, че по ч. гр. дело № 133/2016 г. по описа на РС Чепеларе е уважена молбата на В. П. К. за вписване на отказ от наследството, останало от покойния ѝ съпруг Н. А. К., за което е издадено удостоверение с изх. № 133/27.07.2016 г. на РС Чепеларе /л. 71/.

Установява се, че по ч. гр. дело № 92/2015 г. по описа на РС Чепеларе е уважена молбата на Й. Н. К. за вписване на отказ от наследството, останало от покойния ѝ баща Н. А. К., за което е издадено удостоверение с изх. № 92/18.06.2015 г. на РС Чепеларе /л. 56/.

Налага се извод, че след като трима от четиримата наследници на Н. А. К. са упражнили правото си да се откажат от оставеното им наследство, единствен негов наследник е останал ответникът А. Н. К.. Частта на отреклия се или на оня, който е изгубил правото да приеме наследството, уголемява дяловете на останалите наследници /чл. 53 ЗН/. Ето защо, частта от процесния имот, притежавана от наследодателя Н. А. К. е придобита изцяло от ответника А. Н. К..

Видно от данните по делото, имотът е придобит от В. П. К. и нейния починал съпруг Н. А. К.. Бракът помежду им е прекратен с настъпването на смъртта на съпруга. При прекратяване на имуществената общност дяловете на съпрузите са равни /чл. 27 от СК от 1985, отм. и чл. 14, ал. 2 от СК от 1968 г., отм./. Независимо при действието на кой от двата отменени семейни кодекса е бил сключен бракът, като данни, че към 1990 г. В. П. К. и Н. А. К. са били в брак /протокол от съдебно заседание по гр. дело № 2056/1990 г./, то след прекратяване на брака помежду им, съпругата В. П. К. е придобила $\frac{1}{2}$ част от имота. По силата на наследственото правоприемство, и след заявления отказ от останалите наследници, другата $\frac{1}{2}$ част от имота е придобита от ответника А. Н. К..

Поради изложеното може да се направи извод, че ответниците са собственици на процесния имот в процесния период, респ. потребител на топлинна енергия при равни дялове – по $\frac{1}{2}$ част за всекиго от тях. Същите не проведоха насрещно доказване на направеното в отговорите на исковата молба възражение, че е налице учредено вещно право на ползване на процесния имот в полза на трето лице.

Видно от писмо от 17.01.2012 г., адресирано от „Топлофикация София“ ЕАД до ответника А. К., последният е уведомен, че ищцовото дружество разрешава ползването на допълнителна топлинна енергия за битови нужди /топла вода/ за сервизно помещение, гараж на ул. „

За установяване обема на ползваната топлинна енергия е прието заключение на съдебно-техническа експертиза. Съгласно заключението обектът, за който е доставяна топлинна енергия през процесния период, е имал един водомер за топла вода. Гаражът е бил без отопление. Дяловото разпределение през процесния период е извършван от третото лице-помагач. Поради факта, че гаражът е бил без отопление, топлинна енергия за отопление на имота не е начислявана. Поради неосигурен достъп, топлата вода в процесния период е била начислявана на база потребители (за 1 лице) по 140 л/ден за един човек съгл. чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № Е-РД-04-1, заедно с допълнително количество 15,3 куб. м., тъй като съгл. ал. 3, т. 2 от посочената разпоредба разликата между отчетеното количество вода, измерено по водомера пред подгревателя за БТВ, и сумата от отчетените количества от индивидуалните водомери за топла вода и начислените по ал. 2, т. 2 количества се разпределя съобразно нормативно установена формула, приложена в процесния случай. Поради факта, че гаражът е бил без отопление, топлинна енергия от сградна инсталация не е начислявана в процесния период. Посочено е, че заложената в подробните изравнителни сметки топлинна енергия за разпределение напълно съответства на отчетената от общия топломер. В заключението вещото лице е отразило, че

топломерът, монтиран в АС на процесния блок е преминавал последващи метрологични проверки, касаещи процесния период, като съответства на одобрения тип.

По делото е изслушано и прието и заключение на съдебно-счетоводна експертиза, от което се установява, че общият размер на непогасеното задължение за главница в процесния период е в размер на сумата от 690,30 лева, от която 675,10 лв. за топлинна енергия и 15,20 лв. за дялово разпределение. Изчислено е, че с изравнителните сметки е отчетена разликата между прогнозно начислената ТЕ и реално консумираната, като тя се изразява в сума за доплащане, като сумата е взета предвид от вещото лице при определяне на дължимия остатък. Посочено е, че размерът на лихва за забава в процесния период, отчетен след настъпване изискуемостта на всяко едно от вземанията, е в размер на сумата общо 179,25 лв. върху непогасената топлинна енергия и 3,41 лв. върху непогасената сума за дялово разпределение. По допълнително поставената задача към вещото лице – да посочи непогасените задължения по отношение на сумите, чиято изискуемост е настъпила след 07.06.2020 г., вещото лице е посочило, че относно вземането за топлинна енергия това е сума от 184,09 лева /като $\frac{1}{2}$ част от нея е сумата от 92,05 лева/, а относно лихвата за забава върху вземането за топлинна енергия – сумата от 46,95 лева /като $\frac{1}{2}$ част от нея е сумата от 23,48 лева/. По отношение на дължимия размер на главница за дялово разпределение с настъпила изискуемост след 07.06.2020 г., вещото лице е посочило, че се равнява на сумата от 15,20 лева /като $\frac{1}{2}$ част от нея е сумата от 7,60 лева/, а относно лихвата за забава върху нея – на сумата от 3,41 лева /като $\frac{1}{2}$ част от нея е сумата от 1,71 лева/.

Съдът кредитира експертните заключения като пълни и компетентно дадени.

С оглед изложеното съдът приема, че за процесния имот на ответницата е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно. Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена енергия, за което се дължи заплащане на цена. За отговор на този въпрос съдът отчита направеното възражение за погасяване на вземането по давност.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните, електроснабдителни и водоснабдителни дружества стоки и услуги, както и на доставчици на комуникационни услуги, са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок - арг. чл. 111, б. "в" ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на исковата молба на 07.06.2023 г. Ето защо, вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 07.06.2020 г., са погасени по давност.

По отношение на предявените вземания за процесния период са приложими приетите по делото общи условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на срока, за който се отнасят. Вещото лице по приетата ССЧЕ е посочило в експертното заключение непогасените суми, чиято изискуемост е настъпила след 07.06.2020 г., като главница за ТЕ е в размер на 184,09 лева /като $\frac{1}{2}$ част от нея е сумата от 92,05 лева/. Отражено е в експертното заключение, че това са само фактурите, които се отнасят за м. 04.2020 г. и дебитните известия, издадени на 30.09.2020 г. Посочено е, че за всички суми по

фактури в периода от м. 05.2019 г. до м. 03.2020 г. са с настъпила изискуемост преди 07.06.2020 г., поради което са погасени по давност. Тъй като задълженията за м. 04.2020 г. са станали изискуеми след 07.06.2020 г., то предявеният иск за главница за топлинна енергия следва да се уважи за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2020 г. и за сумата от по 92,05 лева за всекиго от ищците, като се отхвърли за горницата до пълните предявени размери от 337,55 лева и за периода от 01.05.2019 г. до 31.03.2020 г. като неоснователни.

Частично основателна е претенцията за заплащане на дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение. Видно от извлечението от счетоводните книги сумите за такса за ДР не са включени в стойността на потребената топлинна енергия. Съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 12 от Общите условия на договорите между „Топлофикация София“ ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Не се спори, а и се установява от документите за главен отчет и изравнителните сметки, че третото лице-помагач е извършвало дяловото разпределение в процесния период, като няма данни работата да не е приета. Вземането не е погасено по давност видно от заключението по приетата ССЧЕ. Вещото лице по приетата ССЧЕ е посочило в експертното заключение, че непогасената сума е в размер на 15,20 лева. Искът по отношение на всекиго от ответниците следва да бъде уважен до размера от 7,60 лева $/\frac{1}{2}$ част от 15,20 лева/, като бъдат отхвърлени за горницата до пълните предявени размери от 7,61 лева като неоснователни.

По исквете по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 119 ЗЗД, с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла. Съдът достигна до извод за частична неоснователност на предявения иск за главница, поради което ответницата не дължи обезщетение за забава в плащането на главницата за потребена енергия за периода, погасен по давност.

По отношение режима на забавата върху вземанията за цена на топлинна енергия за процесния период са приложими Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 32, ал. 1 и ал. 2 от ОУ от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на Клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от НТ /по прогнозно количество/, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от Продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на Клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от НТ /на база реален отчет/, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от Продавача. В ал. 3 на чл. 32 от ОУ от 2016 г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от Търговеца, Продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл. 33, ал. 2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал. 4 на чл. 33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за

задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Доколкото от представените по делото доказателства се установява, че на потребителите е начислявана ТЕ по прогнозен дял, приложим е чл. 32, ал. 3 от ОУ. Спрямо общата фактура по чл. 32, ал. 3 от ОУ от 2016 г. обаче разпоредбата на чл. 33, ал. 4 от ОУ от 2016 г. няма как да се приложи, тъй като отчитането на ИРРО/водомера, изготвянето на изравнителната сметка и издаването на общата фактура е настъпило след предвидения в ОУ от 2016 г. 45-дневен срок за плащане. Ето защо, при липса на възможност да се приложи уговореното и предвид разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, потребителят изпада в забава след покана, каквато ищецът не твърди и не доказва да е отправил до ответниците. В смисъл, че длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора е напр. *Решение от 15.10.2020 г. по в.гр.дело № 15700/2019 г. по описа на СГС*.

Исковете за вземания за мораторна лихва върху цената на ТЕ следва да бъдат отхвърлени изцяло.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от длъжника покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорните претенции в тази част се явяват неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора, право за присъждане на разноски възниква и за двете страни.

На осн. чл. 78, ал. 1 ГПК всеки от ответниците следва да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество сумата от по 100,18 лева, пропорционално на уважените искиове, от които: 31,82 лева държавна такса, 11,39 лева юрисконсултско възнаграждение при първоначално определен минимален размер и 56,97 лева възнаграждение за вещи лица.

На осн. чл. 78, ал. 3 ГПК ищцовото дружество следва да бъде осъдено да заплати на всекиго от ответниците сумата от по 308,85 лева разноски по делото за платено адвокатско възнаграждение, пропорционално на отхвърлената част от предявените искиове. Направеното възнаграждение за прекомерност е неоснователно, доколкото ответниците претендират минимално предвидения размер съобразно Наредба № 1/2004 г. на ВАДС.

Мотивиран от горното и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. П. К., ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец 23Б: сумата от **92,05 лева** на осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ, представляваща цена за доставена топлинна енергия за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2020 г. за имот на адрес: гр. София, общ. Красно село, ул. ведно със законна лихва от 07.06.2023 г. до погасяване на задължението и сумата от **7,60 лева** на осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 07.06.2023 г. до погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ**: иска за осъждането на ответника да заплати цена на топлинна енергия за разликата до пълния предявен размер от 337,55 лв. и за периода от 01.05.2019 г. до 31.03.2020 г.; иска за осъждане на ответника да

заплати възнаграждение за услугата дялово разпределение за разликата до пълния предявен размер от 7,61 лева, както и исковете по чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата от 90,43 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г. и сумата от 1,70 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за заплащане на възнаграждение за предоставяне на услуга дялово разпределение за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г.

ОСЪЖДА А. Н. К., ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец 23Б: сумата от **92,05 лева** на осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ, представляваща цена за доставена топлинна енергия за периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2020 г. за имот на адрес: гр. София, общ. ведно със законна лихва от 07.06.2023 г. до погасяване на задължението и сумата от **7,60 лева** на осн. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва от 07.06.2023 г. до погасяване на задължението, като ОТХВЪРЛЯ: иска за осъждането на ответника да заплати цена на топлинна енергия за разликата до пълния предявен размер от 337,55 лв. и за периода от 01.05.2019 г. до 31.03.2020 г.; иска за осъждане на ответника да заплати възнаграждение за услугата дялово разпределение за разликата до пълния предявен размер от 7,61 лева, както и исковете по чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата от 90,43 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г. и сумата от 1,70 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължението за заплащане на възнаграждение за предоставяне на услуга дялово разпределение за периода от 15.09.2020 г. до 26.04.2023 г.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК В. П. К., ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец 23Б: сумата от **100,18 лева**, представляваща разноси по делото, пропорционално на уважените искове.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК А. Н. К., ЕГН ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец 23Б: сумата от **100,18 лева**, представляваща разноси по делото, пропорционално на уважените искове.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец 23Б да заплати на В. П. К., ЕГН ***** сумата от **308,85 лева**, представляваща разноси по делото, пропорционално на отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Ястребец 23Б да заплати на А. Н. К., ЕГН ***** сумата от **308,85 лева**, представляваща разноси по делото, пропорционално на отхвърлената част от исковете.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Техем Сървисис“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

